

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

В пам'ять про Гінду Елен Сміт

Коли мої батьки *розійшлися*, то ніяк не могли придумати, що ж робити зі мною. Мама хотіла забрати мене жити до себе, а татко — до себе. Я ж не хотіла жити ані в маминому, ані в татковому новому домі. Я прагнула залишитися у нашому *старому* домі, у Шовковичному Котеджі, і щоб ми жили там утрюх. Навіть учотирюх, враховуючи мою улюблену іграшку з Сильванійської родини¹ — плямисту крильчиху Редьку.

Вони все це обговорювали, коли вирішували питання про моє *опікунство*. Спочатку я думала — вони вважають, що я можу *опектися*. А я не люблю *опікатися* — надто, коли зопалу ковтаю якусь гарячу страву. Бе!

¹ Сильванійська родина — *Sylvanian Family*, іграшкова колекція хутряних тваринок, які живуть у містечку Сильванія і носять одяг. До наборів входять будиночки та іграшкові меблі. Ці забавки дуже популярні серед англійських дітяків.

Отож, тато скаженів, мама скаженіла, і я скаженіла також. Мені здавалося, що це я сама розійшлася, по шву! Половина мене хотіла зостатися з мамусею. Інша половина — з татком. А ось у Редьки таких проблем не було — вона зоставалася зі мною. Вона живе у моїй кишеньці, тому ніхто б не зміг її *опекти*.

Нам довелося йти до сімейної консультантки. Така дурня, адже татко з мамусею не хотіли вже більше бути сім'єю. Та тітонька балакала більше зі мною. Вона щосили намагалася говорити невимушено, але я ж бачила — вона просто хотіла усе у мене вивідати. У неї в кабінеті було повно ляльок, лялька-мама і лялька-тато, а ще різноманітні ляльки-дітлахи. Вона хотіла, щоб я з ними гралась. Я відштовхнула ляльку-тата і ляльку-маму та сказала, що не збираюся гратися з дурними ляльками.

Тоді та тітонька побачила, що я порпаюся в кишеньці, й помітила Редьку. Я завжди намагаюся триматися за Редьку, коли мені незручно.

— Ой, яка мила маленька лялечка. Можна, я гляну? — запитала тітонька отим дурнувтим голосом, яким дорослі зазвичай говорять, коли хочуть піддобритися.

— Вона не лялечка, вона талісман, — сказала я.

Мені взагалі не хотілося показувати їй Редьку. Вона моя, і це особисте. Але я мусила дозволити тій тітоньці ухопити Редьку, і перевернути її догори дригом, дуже брутально — аж Редьчине плаття задерлося.

— А як цього кролика звуть? — запитала вона.

Так, ніби мені два рочки, а не десять! Я лише форкнула і заметляла головою.

— Це Редька, — сказала за мене мама, — вона у Андреа вже багато років. Це важливий член нашої родини.

— Власне, це я купив її для Андреа. Просто як подарунок від зайчика. Я завжди намагаюсь робити дочці маленькі приємності.

— То не ти купив Редьку! Я її купила на Різдво, щоб покласти у доччину панчошу! — втрутилася мама.

— Слухай, та я ж ясно пам'ятаю, як купував кроля у крамничці за рогом...

— У крамничці за рогом таких навіть не продають! Я купила її в іграшковому магазині у місті...

Я забрала Редьку зі столу і лагідно затулила їй вушка — вона ненавиділа чути, як батьки сваряться.

це Ніч

Кейті півночі не дає мені спати. Спочатку довго не вимикає світло. Потім вона вимикає люстру, але ж у неї на тумбочці біля ліжка ще стоїть нічник у вигляді мухомора із дурнуватими білочками та зайчиками на маленьких стільчиках всередині. Редька спробувала з ними порозумітися, але вони для цього надто тупі. Так от, ця лампа горить у Кейті цілу ніч, а ще вона має ліхтарика і майже ніколи не вимикає телевізор. Вона приглушує звук, але картинки й далі блимають.

Єдиний спосіб сховатися у таку-сяку темряву — це залігти під ковдру, а там мені страшенно душно.

— *Вимкни* те дурне блимало!

— Це мій телек. І моя спальня. Я роблю, що хочу.

— Я своїй мамі пожаліюсь.

— А я своєму татові.

— Я спати хочу.

— А я не хочу.

— Ну то я сама його вимкну, що, з'їла? — сичу я, зіскакуючи з ліжка і вимикаючи телевізор.

— А я його увімкну, що, з'їла? — сичить Кейті у відповідь, вмикаючи його знову.

Їй подобається сперечатися зі мною допізна. Їй подобається не спати страшенно довго. Іноді, коли мені сниться кошмар, я прокидаюсь годині о другій чи третій ночі та бачу, як вона сидить на ліжку, втупивши незмигний погляд кудись поперед себе.

І не те, щоб вона не могла заснути. Навпаки — вона з усіх сил боролася зі сном. Ніколи не влягалася зручно, а сідала, підібгавши під спину всі свої подушки. Їла печиво і пила багато води, тому мусила раз по раз бігати в туалет. Навіть одягала старий светр під піжаму. Він був тісний та кусючий, тож був чудовим засобом проти сну.

— Ти ж уже не маленька, Кейті, десять років, а боїшся темряви, — казала я.

— Що, я боюся? Я? — обурилася Кейті й підкрутила звук на телевізорі. Вона дивилася один зі своїх жахітних фільмів, і від самої протяжної скрипучої музики я аж під ковдру залізла.

Мій приятель Грем пояснив мені, що тут і до чого. Він завжди лякається і метушиться, коли я заходжу до нього в кімнату, але ми часто перекидуємось кількома словами на сходах. Він жив у одній кімнаті з Кейті, коли вони були малими, тож добре знав, як воно.

— У неї тоді не було телевізора, — розповів він, — тож вона змушувала мене з нею гратись, а потім ми по черзі розповідали одне одному історії про привидів, а якщо я засинав, вона штурхала мене. Одного разу вона вдарила мене так сильно, що на ранок під оком набіг синяк, тож я ще й із татом мав клопіт — він сказав, що я тюхтій, бо навіть моя молодша сестричка перемагає мене в бійці.

Грем зітхнув.

— А хіба вона не стомлюється, як інші люди? — здивувалась я.

— Звичайно стомлюється. Бачила темні кола у неї під очима? Іноді вона і на уроках засинає.

— Чого ж тоді не спить уночі, як годиться?

— Боїться.

— Це тому, що вона себе *говодить*, дивлячись ті жахливі фільми.

— Ні, це просто допомагає їй не спати, — заперечив Грем. — Вона боїться спати.

— Га? — витріщилась я. — З чого б це хтось боявся спати?

Грем завагався. Він кілька разів покрутив носом, тоді зняв і заходився протирати окуляри.

— Боїться, та й усе, — вичавив він нарешті.

— Чому?

Гремові очі без окулярів виглядали малесенькими і кволими. Він постійно кліпав.

— Коли наша мама померла, — заговорив він, — нам сказали, ніби-то вона заснула. Ми з Паулою знали, що мама хворіла, а потім померла. Але Кейті тоді була дуже малою й не розуміла, що значить померти. Тому їй і сказали, що це те саме, що заснути. Хотіли як краще, але відтоді вона боїться спати.

— Он воно як!..

— Анді?

— Що?

— Не дражни її за це, гаразд? Я знаю, вона — як болячка в спині, навіть я її терпіти не можу, хоч вона моя сестра... Та все одно — не дражни її за це.

— Не буду.